

"U bent de God die mij ziet." (vgl. *Genesis* 16:13)

Het Woord van leven van deze maand is ontleend aan het boek *Genesis*. De woorden worden gesproken door Hagar, de slavin van Sarai. Zij werd aan Abram als vrouw gegeven omdat Sarai geen kinderen kon krijgen en niet voor een nakomeling kon zorgen. Toen Hagar bemerkte dat ze zwanger was, voelde ze zich superieur aan haar meesteres. Maar mishandeling door Sarai dwong haar de woestijn in te vluchten. En juist daar vindt een unieke ontmoeting plaats tussen God en deze vrouw. Ze ontvangt de belofte van een nageslacht, vergelijkbaar met die van God aan Abram. De zoon die geboren zal worden zal Ismaël heten, wat 'God heeft gehoord' betekent. Want Hij heeft de angst van Hagar gezien en haar een nageslacht gegeven.

"U bent de God die mij ziet."

Hagars angst kwam voort uit het toen gangbare idee dat mensen de nabijheid van het goddelijke niet zouden overleven. Hagar is verrast en dankbaar dat zij dit heeft overleefd. Ze ervaart Gods liefde juist in de woestijn, de bevoorrechte plek waar men een persoonlijke ontmoeting met Hem kan ervaren. Hagar voelt zijn aanwezigheid en weet zich geliefd door een God die haar in deze pijnlijke situatie heeft 'gezien', een God die zich zorgen maakt en die zijn schepselen met liefde omringt. Hij is geen afwezige, verre God, onverschillig voor het lot van de mensheid, voor het lot van ieder van ons. Heel vaak ervaren we dat ook. Hij is hier en nu bij me, Hij is altijd bij me, Hij weet alles over mij en deelt mijn gedachten, elke vreugde, elk verlangen, Hij draagt samen met mij elke zorg, elke beproeving in mijn leven.¹

"U bent de God die mij ziet."

Dit Woord van leven geeft ons nieuwe zekerheid en biedt ons troost: we zijn nooit alleen op onze weg. God is er en houdt van ons. Soms voelen we ons zoals Hagar, 'vreemden' op deze aarde, of zoeken we naar manieren om te ontsnappen aan zware en pijnlijke situaties. Maar we mogen zeker zijn van Gods aanwezigheid en van onze relatie met Hem die ons bevrijdt, ons geruststelt en ons altijd in staat stelt opnieuw te beginnen.

Dit was de ervaring van P., in de periode van de covid-pandemie. Ze vertelt: "Sinds het begin van de lockdown in ons land was ik alleen thuis. Ik probeerde de dag zo goed mogelijk door te komen, maar naarmate de dagen verstreken, raakte ik steeds meer ontmoedigd. 's Avonds vond ik het heel moeilijk om in slaap te vallen. Ik had de indruk dat ik niet meer uit deze nachtmerrie kon komen. Ik had wel sterk het gevoel dat ik mezelf volledig aan God moest toevertrouwen en in zijn liefde kon blijven geloven. Ik twijfelde niet aan zijn aanwezigheid, die mij vergezelde en troostte in deze maanden van eenzaamheid. Uit kleine

¹ Chiara Lubich, *Woord van leven van juli 2006*.

signalen die ik van mensen kreeg, begreep ik dat ik niet alleen was. Zoals die keer dat ik de verjaardag van een vriend online meevierde en ik meteen daarna een stukje taart van mijn buurman kreeg."

"U bent de God die mij ziet."

Onder de hoede van Gods aanwezigheid kunnen ook wij boodschappers zijn van zijn liefde. In feite zijn wij geroepen om de behoeften van anderen te 'zien', om onze broers en zusters in hun 'woestijnen' te helpen en om te delen in hun vreugde en verdriet. Onze taak is het om onze ogen open te houden voor de mensheid, waarvan ook wij deel uitmaken.

We kunnen even stilstaan en naaste worden van mensen die op zoek zijn naar antwoorden op de vele vragen van het leven: vrienden, familie, kennissen, burens, collega's, mensen in financiële moeilijkheden en die misschien sociaal aan de kant staan.

We kunnen ons die kostbare momenten herinneren en ze delen met anderen, de momenten waarop we Gods liefde hebben ervaren en de betekenis van ons leven opnieuw ontdekten.

We kunnen samen het hoofd bieden aan de moeilijkheden en in de 'woestijnen' waar we doorheen gaan de aanwezigheid van God ontdekken in onze tijd. Dat helpt ons om onze weg met vertrouwen voort te zetten.

door het Woord-van-leven-team